Advent: 22 de Desembre

Text de l'Evangeli (*Lc* 1,46-56): En aquell temps, digué Maria: «Magnifica la meva ànima el Senyor, i ha exultat el meu esperit en Déu Salvador meu, perquè ha mirat la humilitat de la seva serventa. Heus aquí, doncs, que des d'ara em diran benaurada totes les generacions, perquè ha fet en mi coses grans el qui és poderós (...)».

El "Magnificat" de Maria

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, encara a casa d'Isabel i Zacaries, escoltem el "Magnificat", aquest gran poema que ens arriba dels llavis, millor dit, del cor de Maria, inspirat per l'Esperit Sant. "La meva ànima engrandeix —"magnifica"— Déu"; aquí s'expressa tot el programa de la seva vida: no posar-se Ella al centre, sinó fer espai a Déu. Maria és gran precisament perquè no volgué fer-se gran a si mateixa. Ella sap que només si Déu és gran també l'home és gran.

El "Magnificat" és del tot original, però, alhora, és un "teixit" brodat amb "fils" de l'Antic Testament, fet de la Paraula de Déu. Aleshores copsem que Maria estava "com a casa seva": vivia de la Paraula de Déu i estava amarada d'ella. La penetrava la sàvia llum divina, i per això era tan noble, tan bondadosa, tan radiant d'amor.

—"Des d'ara em diran benaurada totes les generacions": beneïda sou entre totes les dones i beneït és el fruit del vostre sant ventre, Jesús!

El pecat original: la llibertat humana tem la grandesa de Déu

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, Maria desitja que Déu sigui gran al món. No té por de què Déu amb la seva grandesa pugui llevar-nos quelcom de la nostra llibertat: si Déu és gran, també nosaltres som grans. El fet que els nostres primers pares pensessin el contrari fou el nucli del pecat original.

Temien que, si Déu era massa gran, els trauria quelcom de llurs vides. Pensaven que havien d'apartar Déu per tal de tenir espai per a ells mateixos. Aquesta ha estat també la gran temptació de l'època moderna, dels darrers tres o quatre segles. Però, quan Déu desapareix, l'home no esdevé més gran; ben al contrari, perd la dignitat divina, perd el resplendor de Déu al seu rostre. Finalment es converteix solament en el producte d'una evolució cega, del qual es pot usar i abusar. Això és precisament el que ha confirmat

l'experiència de la nostra època.

—Apliquem això a la nostra vida. És important que Déu sigui gran entre nosaltres, en la vida pública i en la vida privada.